

Isabelle de Ridder

Meiden
met een
MISSIE

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

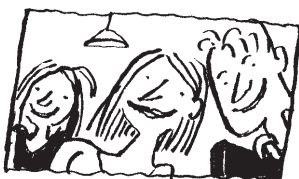
De auto van papa reed de straat uit. Ik bleef zwaaien tot die zo klein geworden was als een speelgoedautootje. ‘Doei lieve pap,’ mompelde ik nog, maar dat hoorde hij natuurlijk niet. In mijn hoofd zag ik papa met José en Lexje in de auto zitten.

Ik pakte mijn tas en draaide me om naar ons huis. Ons, dat is mama en ik. Niet papa, mama en ik. Want vaak is ‘ons’ natuurlijk wel vader, moeder en kind. Kijk maar naar Lexje met zijn vader en moeder. Met mijn vader.

Ik liep het tuinpad op en zag mama binnen op de bank zitten, een stapel tijdschriften en wat boeken naast haar. Ze staarde naar de televisie. Ze droeg haar grijze joggingbroek en die vreselijke konijnsloffen. Haar haar zat in een slordige knot boven op haar hoofd. Ik zuchtte. Die was het hele weekend weer niet weg geweest.

Een foto

Ik trok het rolgordijn naar beneden en kroop onder mijn grijze dekbed met witte sterren. Ik lag al een poosje te lezen toen mama kwam kijken. Normaal vind ik het supergezellig om nog even te kletsen in bed, maar niet op zondag. Zondag om de week dan.

‘Zo, lig je goed Suus?’ Ze ritste haar grijze vest dicht en kwam op bed zitten.

‘Ja, ik ben best wel moe,’ zei ik. ‘Ik stop met lezen.’

‘Goed idee. Maar hoe kom je zo moe? Wat hebben jullie gedaan vandaag?’

Zie je, dat bedoelde ik.

‘O, niet veel bijzonders. Beetje tv-kijken.’ Ik klapte mijn boek dicht. Ik had mama nog niet verteld dat José niet zo van het thuiszitten is en dat we vaak een heel programma afwerken als ik daar ben. Vandaag waren we naar de rommelmarkt geweest en hadden we poffertjes gegeten. Dat was best gezellig.

Mama schoof haar bril omhoog. ‘Tv-kijken? De hele zondag? Maar dat is toch niet leuk voor jou? Ik zal tegen papa zeggen dat hij de volgende keer wel iets met je moet ondernemen.’

Dit ging niet de goede kant op.

‘Nee mam, dat hoeft niet. Ik heb me prima vermaakt bij papa,’ zei ik snel. ‘We hebben niet alleen tv-gekeken. We hebben ook een spelletje gedaan toen Lexje lag te slapen.’

Oeps! Wat zei ik nou? Het verboden woord! Snel keek ik naar mama’s gezicht. Te laat.

‘Wat zeg je nou?’ Mama’s stem klonk schel. ‘Alles draait daar om die baby. Je vader moet goed begrijpen dat hij ook nog een kind heeft van twaalf met heel andere behoeftes dan een middagdutje. Hij kan jou niet de hele dag binnenhouden omdat het prinsje moet slapen.’

‘Laat nou, mam.’ Ik draaide op mijn zij. ‘Zo is het niet gegaan. Ik ga slapen, goed?’

Mama staarde voor zich uit. Hoorde ze me wel?

‘Ik ga slapen. Mam?’

‘Hè? Wat? Ja, is goed, meis. Ik vind het alleen wonderlijk dat papa zo druk is met die baby, terwijl toen jij die leeftijd had...’ Ze zuchtte. ‘Maar goed, daar moet ik jou niet mee lastigvallen.’

Gelukkig, dacht ik. Ik was even bang dat ‘het verhaal’ kwam. De scheiding van papa en mama was bijna drie jaar geleden en hoewel mama echt haar best deed, leek het voor haar soms wel gisteren. Ik trok mijn dekbed op tot aan mijn kin. Morgen zou ik haar vertellen over De Verjaardag volgend weekend. Dat leek me nu niet handig, zacht uitgedrukt.

‘Welterusten, mam,’ zei ik.

‘Welterusten, schat. Tot morgen.’ Mama gaf me een kus op mijn voorhoofd en liep de kamer uit.

Voordat ik het lampje naast mijn bed uitdeed, pakte ik de foto uit de la van mijn nachtkastje. Een foto van ons. Toen ons nog ons was. Ik gaf er een klein handkusje op en keek er nog even naar. Mama leek zo anders op de foto. Haar blonde haar was korter en ze had nog geen bril, maar dat was het niet. Het was haar gezicht. Ze lachte.

Papa’s gezicht was niet zoveel veranderd, al had hij nu een ‘drie-dagen-baardje’ omdat José dat zo sexy vond. *Too much information*. Hoef ik écht niet te weten. Ik keek naar de foto en drukte met mijn hand op mijn buik om het vervelende gevoel weg te duwen. Alles op die foto miste ik. Vooral mama’s gezicht.

Vanavond had ik het nog geprobeerd. Voorzichtig vroeg ik aan haar of ze niet eens wat vaker uit moest. En met ‘vaker’ bedoelde ik ‘ooit’. Van nooit naar één keer is al vaker, vind ik. Je kunt toch niet hele weekenden binnen zitten? Zeker niet drie jaar lang. Ik had het net zo goed niet kunnen vragen. Het ging ongeveer zo:

Ik (terwijl ik in de pan spaghettisous roerde): ‘Wat heb je gister en eergister gegeten?’ Alsof ik het antwoord niet wist.

Mijn moeder: ‘O, gewoon makkelijk. Vrijdag een pizzaatje en gisteren brood. Ik vind koken voor mij alleen maar niks.’ Dat bedoel ik.

Toen vroeg ze: ‘En jij? Wat had je bij papa?’

Ik meteen: ‘O, niets bijzonders.’ Ja, ik ging die lekkere quiche van vrijdag en de Indische rijsttafel van zaterdag echt niet noemen.

Nou en toen vroeg ik: ‘Mam, waarom kook je niet lekker voor jezelf? Of waarom ga je niet uit eten of naar de bios als ik er niet ben?’

En ja hoor, daar kwamen de bezwaren: ‘Met wie dan?’ (Ik allemaal namen noemen. Maar de een bleek verhuisd en de rest was volgens mama druk met het gezin.) ‘Waar moet ik dan naartoe?’ (Maakt niet uit, gewoon ergens! Als het maar niet thuis is.) En ‘Dat is toch helemaal niet nodig. Ik vind het niet erg om alleen te zijn. Ik vermaak me prima.’ (Waarom ziet het er dan niet zo uit?!)

Ik had het maar gelaten. Op de een of andere manier lukte het me gewoon niet om mama de deur uit te krijgen. Gelukkig was ze verder niet geïrriteerd door mijn vragen, ze vatte zelfs meteen de koe bij de horens – zoals zij dat zegt – en stelde een uitje voor, samen met mij. Ik was natuurlijk allang blij, en daardoor dacht ik er helemaal niet aan dat ik er volgend weekend niet zou zijn. Dan was het eerste verjaardagsfeestje van Lexje, waar ik volgens papa bij móést zijn. Mijn nieuwe broertje werd

donderdag alweer één. Dat wist mama wel, maar ze was vast vergeten dat het zaterdag uitgebreid gevierd zou worden. Zaterdag in háár weekend. De afspraken daarover liggen nogal vast, vooral vanaf mama's kant. Logisch dat ze ervan uitging dat ik gewoon thuis was. Papa en mama spraken elkaar niet veel. Alleen op vrijdagochtend, als ze belden om over mij te overleggen. Ik moest het dus alleen nog even vóór die tijd aan haar vertellen. Dat zou best lukken. Toch?

Een cavia

Maandagochtend groep 8 betekende starten met gym. Omdat de gymzaal een stukje verder dan de school is, ga ik op maandag altijd met de fiets. Onderweg pikte ik Sam op, mijn allerbeste vriendin, al vanaf dat we in groep 1 naast elkaar in de kring werden gezet.

Ik stond al een poosje te wachten bij de schuur van Sam en pulkte aan het kapotte handvat van mijn fiets. Ze was haar gymspullen vergeten, dus dat kon nog wel even duren. Ik keek in de weerspiegeling van de ruit in de schuurdeur en trok mijn groene vest met capuchon recht. Tevreden keek ik naar mijn lievelingsspijkerbroek. Ik zag dat mijn blonde vlecht al best lang was. Misschien moest ik mijn haar los gaan dragen, net zoals die meiden op de middelbare school. Ik had net nog een groepje zien fietsen. Ze zagen er allemaal hetzelfde uit: zelfde jack, zelfde gympen, zelfde lange losse haar. Volgend jaar zouden Sam en ik er ook zo uitzien. Dan zaten we in de brugklas, ik had er nu al zin in. De gympen hadden we in ieder geval al. Ik keek naar mijn donkerblauwe met witte strepen. Ik had ze net nieuw. Sam had dezelfde, maar dan in het zwart.

Sams broer kwam eraan om zijn fiets te pakken, en ik stapte opzij. Omdat hij me toch niet zou verstaan met die koptelefoon op zijn hoofd, knikte ik snel.

Mike tikte met zijn hand tegen zijn grijze muts, waar zijn donkere krullen onderuit piepten. 'Een hele goedemorgen,

Suus! Lekker weekend gehad? En bedankt dat ik er even langs mag.'

Mijn mond viel open. Praatte hij nou tegen mij? Met mijn naam erbij en een vraag en zo? Ik keek om me heen. Wordt ik soms in de maling genomen? Waar bleef Sam?

'Gevonden!' Ze hield haar gymtas omhoog. Mike kwam de schuur uit. 'Dag dames, ik wens jullie een hele fijne dag. Toede-loe!' Hij sprong op zijn fiets en reed weg.

Ik keek Sam aan, volgens mij waren mijn ogen twee keer zo groot.

Ze tikte met haar vinger tegen haar voorhoofd. 'He-le-maal gek. Sinds dit weekend.' Sam boog dichterbij me toe. 'Volgens mij is ie verliefd.' Ze maakte een hartje met haar vingers en joelde zachtjes. 'Vrijdag begon hij ineens te juichen toen hij een appje binnenkreeg en sinds die tijd doet hij zo... zo blij, zo overdreven en alles met hele woorden die we kunnen verstaan. Hij wilde gisteren zelfs Monopoly met me spelen.'

'Niet!' zei ik. Mike wil namelijk nooit wat. Ja, achter de computer zitten of op de bank hangen. 'Maar het is wel leuk, toch?'

Sam propte haar gymtas onder de snelbinders. 'Ja, tuurlijk. Ik heb ineens een heel andere broer. Ik vind het wel tof. En misschien heb ik er straks ook een vriendin bij.'

Huh? Wat bedoelde ze nou?

Sam pakte een felgroen elastiekje uit haar broekzak, maakte een staart van haar wilde donkere krullen en ging verder. 'Dat vriendinnetje van hem zal vast een keer bij ons thuis komen. En als dat een leuk vriendinnetje is, schiet ik er ook nog wat mee op.'

'Ja goh,' zei ik. 'Dat is waar.'

Mijn telefoon piepte.

'Zullen we gaan, Suus? We zijn al laat door mijn gymspullen.' Sam liep met haar fiets de tuin uit.

‘Ja, even wachten.’ Ik opende het berichtje: Heb je je nieuwe fietsshirt nog gevonden? Het staat je vast heel goed. Veel liefs van papa.

Ik twijfelde of ik papa zou antwoorden, maar deed snel mijn telefoon weer uit. ‘Oké, fietsen maar.’

Hoewel we nog maar net waren begonnen in groep 8, vond ik de maandag nu al fijn: spreekbeurt aan het einde van de dag. Lekker achteroverleunen en luisteren. Heerlijk – als je niet aan de beurt was, natuurlijk.

Vandaag was Milou de pineut. Milou is best klein voor haar leeftijd. Als ze zou zeggen dat ze tien was, geloofde je het ook. Het onderwerp van haar spreekbeurt was ook al niet zo stoer: de cavia.

Ze begon: ‘Veel mensen hebben een cavia als huisdier. Ze vinden het een lief en gezellig beestje.’

‘Nee,’ fluisterde Daan tegen mij, ‘ze vinden het een rotbeest, daarom hebben ze er eentje. Nou goed.’

Ik lachte, ja dat was een goeie. Maar ook als het geen goeie was geweest, had ik gelachen. Ik moet gewoon altijd lachen om Daan. Hij is echt grappig, de grappigste van de klas.

‘Daan, Suus...’ Dat was meester Jos. Hij legde zijn vinger op zijn lippen. Stil zijn dus en opletten, want aan het eind werden er altijd vragen gesteld om te zien of iedereen goed geluisterd had.

‘Cavia’s horen niet alleen te zijn,’ vertelde Milou. ‘In de natuur leven ze in een groep. En een cavia in een kooi vindt het ook fijn om met een andere cavia te zijn. Een cavia is in zijn eentje niet gelukkig. Hij speelt niet en maakt nauwelijks geluid. Je moet dus nooit één cavia als huisdier nemen, maar in ieder geval twee. Dan maken ze piepgeluiden naar elkaar en spelen ze. Een mannetje en vrouwtje zijn graag samen, maar dan kunnen er wel jonkies komen.’

Milou kletste nog een heel eind door over cavia's. Gelukkig was er daardoor maar weinig tijd voor vragen. Ik moest eerlijk bekennen dat ik aan het eind niet meer zo goed had opgelet.

De bel ging. Ik pakte mijn spullen en binnen twee tellen stond Sam voor m'n neus. 'Bij jou?' zei ze op hetzelfde moment dat ik 'Bij mij?' zei. Dat was weer geregeld.

Sam en ik waren op mijn kamer. Eigenlijk ging ze iedere maandag en dinsdag met me mee als mama lange dagen maakte op haar werk. Ze is docent op het Picasso College.

Ik lag op bed en staarde naar de poster van de wielrenster aan de muur. Ze kwam net over de finish en stak haar armen in de lucht. Ik had de poster van papa gekregen, mama had hem ingelijst. Het leek allemaal zo lang geleden.

Sam hing in de lichtroze zitzak en bladerde in een oude *Tina*. Ik dacht aan gisteravond, toen papa wegreed met zijn nieuwe gezin, en aan mama op de bank. Op die eeuwige bank. Was ze er wel vanaf geweest?

'Eigenlijk is mijn moeder een eenzame cavia,' zei ik ineens tegen het plafond. Ik wist ook niet waar het vandaan kwam. Een ongelukkige, eenzame cavia, dacht ik. 'En mijn vader en José zijn het mannetje en vrouwtje die het samen fijn hebben. Ze zijn verliefd en vrolijk, net als Mike,' zei ik zacht.

Sam keek op, maar zei niks.

Ik ging door. 'Als je een ongelukkige cavia hebt, ga je naar de dierenwinkel en koop je er een cavia bij. Probleem opgelost. Maar als je moeder... Nou, dan is er dus geen oplossing.'

Sam kwam bij me op bed zitten. Ik schoof rechtop en ze legde haar hand op mijn knie. Ik zag haar nadenken.

'Die is er wel,' zei ze na een tijdje. 'Wij kunnen toch hetzelfde doen?'

'Een cavia kopen voor mijn moeder?' vroeg ik.

Ze grinnikte. 'Nee, geen cavia kopen.'

Ik zuchtte. 'Zie je, we kunnen niets doen.' Ik piekerde verder. Hier moest toch ook een oplossing voor zijn?

Sam stond op, liep naar mijn bureau en klapte de laptop open. 'We kopen geen cavia voor je moeder. Maar...'

Dacht Sam wat ik dacht? Maar dat was een geweldig idee! Ik kwam overeind. 'Wacht, wil jij zeggen wat ik nu denk?'

Sam knikte. Negen van de tien keer hadden we hetzelfde idee op hetzelfde moment. We zijn niet voor niks zulke goede vriendinnen.

Ik herhaalde wat Sam al had gezegd: 'We hebben geen cavia nodig, maar...' En vulde het aan met het briljante idee: '...een man!'

'Yes!' Sam lachte. 'Dat is precies wat ik wilde zeggen. We zoeken gewoon een man voor je moeder. Dan is ze niet meer eenzaam.'

'En veel vrolijker,' ging ik verder. 'Kijk naar Mike, verliefde mensen zijn blij.' Ook als hun dochter er in het weekend niet is, dacht ik er meteen achteraan. 'In ieder geval heeft een nieuwe man alleen maar voordelen,' ging ik verder. 'Denk ik. Toch? Of niet? Ik hoef natuurlijk geen nieuwe vader.'

Sam gaf me een zachte stomp tegen mijn arm. 'Hou op, twijfelkont,' zei ze. 'Je hebt al een vader. Dat weet een nieuwe man ook wel. Het is gewoon een goed idee.' Ze zette de laptop aan.

'Wacht.' Ik hield Sam tegen. Ze noemde me wel vaker twijfelkont. Dacht ik eerst dat ik iets zeker moest doen, het volgende moment dacht ik weer van niet. Nu dacht ik ineens weer heel erg van niet.

'Wat is er nou?' vroeg Sam. 'Je wilt toch een gelukkige moeder?'

Ik knikte. Sam had gelijk.

'En het is toch goed voor haar als ze wat vaker leuke dingen doet? Niet in haar eentje of met jou, maar met een aardige man of zo.'

Ik knikte weer. Dat gunde ik mama echt. Ik dacht aan papa en José en hoeveel lol ze samen hadden. Ik vond het altijd gezellig om daar te zijn. Maar vaak dacht ik dan ook meteen aan mama... alleen thuis. Waarom lukte het papa wel en mama niet?

Alsof Sam mijn gedachten kon lezen, zei ze: 'En het is voor jou toch ook fijn als je weet dat je moeder zich vermaakt, ook al ben jij er niet?'

'Klopt,' antwoordde ik. Want dat was het precies. Weet je wat, ik ging het gewoon regelen voor mama en mij. Ik sloeg met beide handen op het bureau. 'We gaan het doen!'

Sam opende een leeg document. Al snel stonden er op het scherm twee regels:

Missie: Man gezocht!

Door Suus en Sam

Een beste vriendin weet precies wat ze moet doen.